

Sygn. akt I C 1056/18 upr

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 września 2019r.

Sąd Rejonowy Szczecin – Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Anita Wolska

Protokolant: Tomasz Zacharewicz

po rozpoznaniu w dniu 06 września 2019 r.

na rozprawie

sprawy z powództwa **D. W. OU z siedziba w T.**

przeciwko **A. Ż.**

o zapłatę

orzeka:

I. oddala powództwo.

II. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 917 zł (dziewięćset siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

SSR Anita Wolska

Sygn. akt I C 1056/18 upr

UZASADNIENIE

Powód D. W. OU w T. pozwem wniesionym w elektronicznym postępowaniu upominawczym w dniu 29 stycznia 2018 r. wniósł o zasądzenie od pozwanego A. Ż. na swoją rzecz kwoty 1.923,33 zł z odsetkami liczonymi od kwoty 1.911 zł w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od dnia 27 września 2017r. do dnia zapłaty oraz od kwoty 12,33 zł w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia 26 stycznia 2018r. do dnia zapłaty oraz o zasądzenie kosztów sądowych, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powód wskazał, że na podstawie umowy cesji wierzytelności nr 1L/ (...) z dnia 25 września 2017r. nabył od cedenta (...) Sp. z o.o. (pożyczkodawcy) wierzytelność, wynikającą z umowy pożyczki zawartej z pozwanym (pożyczkobiorcą). Wskazał, że podstawą roszczenia jest zawarcie umowy pożyczki refinansującej w formie elektronicznej za pośrednictwem strony internetowej prowadzonej przez pośrednika kredytowego - (...) Sp. z o.o. z siedzibą w B., który współpracuje z pożyczkodawcami wymienionymi na stronie internetowej. Wyjaśnił, że w celu złożenia wniosku o udzielenie pożyczki, klient musi utworzyć indywidualny (...) Klienta i rejestrację tę pozwany ukończył dokonując przelewu opłaty rejestracyjnej w wysokości 0,01 zł z indywidualnego rachunku bankowego albo przechodząc weryfikację automatyczną rachunku bankowego przy wykorzystaniu aplikacji K. albo I.. Powód wskazał, że pozwany w dniu 25 sierpnia 2017r. złożył wniosek o udzielenie pożyczki refinansującej na kwotę 1.911 zł, z terminem płatności przypadającym na dzień 24 września 2017r. W dniu 25 sierpnia 2017r. dokonał przelewu prowizji

tytułem refinansowania pożyczki, co stanowiło warunek udzielenia pożyczki refinansującej. Powód wskazał, że z uwagi na bezskuteczny upływ terminu zwrotu pożyczki, cedent wystosował do pozwanego wezwanie do zapłaty z dnia 4 października 2017r., jednak nie odniosło to zamierzonego rezultatu. Wyjaśnił, że na kwotę dochodzonego roszczenia w wysokości 1923,33 zł składa się kwota niezwróconego kapitału pożyczki w wysokości 1.911 zł oraz skapitalizowane odsetki kapitałowe - liczone na podstawie § 4 ust. 1, 3 oraz ust. 4 ramowej umowy pożyczki, a także § 2 ust. 8-10 umowy pożyczki od kwoty kapitału pożyczki od daty zawarcia umowy do dnia wytoczenia powództwa w wymiarze 10% w skali roku w wysokości 12,33 zł(k.4-13).

Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie w dniu 9 marca 2018 r. (k. 16) wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym uwzględniający powództwo w całości.

Pozwany pismem z dnia 19 marca 2018 r. (k. 17) wniósł sprzeciw od nakazu zapłaty i podniósł zarzut braku przysługiwania wierzytelności wobec niego, a nadto wniósł o zasądzenie na jego rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego według norm przepisanych.

Postanowieniem z dnia 16 maja 2018r. (k. 24) Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie przekazał sprawę do rozpoznania do tut. Sądu w związku ze skutecznie wniesionym sprzeciwem i utratą mocy wydanego w sprawie nakazu zapłaty.

W piśmie z dnia 4 lutego 2019r. (k. 77 – 78) pozwany zaprzeczył jakoby łączyła go z (...) sp. z o.o. w B. umowa pożyczki refinansującej, jak również by zawarł umowę pożyczki z (...) sp. z o.o. Wskazał, że dowody, które według powoda mają potwierdzać zawarcie takich umów nie potwierdzają, aby wyraził wolę ich zawarcia, bowiem są tylko wydrukami, które nie są opatrzone żadnymi podpisami i mogły zostać przygotowane przez kogokolwiek z danymi dowolnej osoby. Dodał, że stosownie do treści art. 720 § 2 k.c. umowa pożyczki, której wartość przekracza tysiąc złotych, wymaga zachowania formy dokumentowej. Pozwany zaprzeczył także, aby powód wykonał umowę pożyczki i by firma (...) sp. z o.o. miała jakikolwiek związek z rzekomą umową pożyczki, a nadto by rzekomo wypłacona przez nią kwota trafiła na jego rachunek, jak również by miała jakiekolwiek umocowanie do działania w imieniu (...). Pozwany niezależnie od powyższego wskazał także, że nawet, gdyby zawarł taką umowę pożyczki czy pożyczki refinansującej, to jest ona nieważna, gdyż treść umowy załączonej do ww. pisma pełnomocnika powoda wskazuje, że firma, która udzieliłaby takiej pożyczki działałaby w celu obejścia przepisów prawa, a treść umowy byłaby sprzeczna z prawem z uwagi na zastrzeżoną dla siebie prowizję, która w rzeczywistości stanowiła ukryte odsetki zmierzając do obejścia art. 359 § 2-3 k.c. i wskazując, że kwota ta jest niewspółmierna do tego, za co miało zostać zapłacone. Pozwany zakwestionował także okoliczność jakoby umowa cesji miała obejmować rzekomą wierzytelność z umowy pożyczki.

Powód w piśmie z dnia 5 lutego 2019r. (k. 80-81) wskazał, że posiada legitymację czynną do występowania w niniejszej sprawie i wyjaśnił, że wierzytelność wskazana w załączniku do umowy cesji wierzytelności jest zindywidualizowana, bowiem kolumny w języku angielskim określają dzień podpisania umowy oraz kolejno numer pożyczki, numer klienta, datę pożyczki, termin zapłaty, kapitał pożyczki, prowizję pożyczki, odsetki za opóźnienie oraz całkowite zadłużenie. Wyjaśnił, że umowa refinansowania pożyczki została dokonana na wyraźne życzenie klienta, bowiem to pozwany musi się zalogować na swoim profilu, złożyć oświadczenie woli o refinansowaniu oraz dokonać przelewu opłaty za refinansowanie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 19 lipca 2017r. w umowie pożyczki nr (...) pozwany A. Ż. został wpisany jako pożyczkobiorca i (...) Sp. z o.o. z siedzibą w B. jako pożyczkodawca. W umowie wskazano, że pożyczkobiorca zobowiązał się do zapłaty kwoty 1.500 zł wraz z prowizją w wysokości 349,35 zł w terminie do dnia 18 sierpnia 2017 r.

W dniu 25 sierpnia 2017r. w umowie pożyczki refinansującej nr (...) pozwany A. Ż. został wpisany jako pożyczkobiorca i (...) Sp. z o.o. z siedzibą w B. jako pożyczkodawca. W umowie wskazano, że pożyczkobiorca zobowiązał się do zapłaty kwoty 1923,33 zł wraz z prowizją w wysokości 423,33 zł w terminie do dnia 24 września 2017r.

W § 3.1 umowy ramowej pożyczki kod umowy: (...) z dnia 25 sierpnia 2017r. wskazano, że warunkiem udzielenia pożyczki jest m.in. posiadanie aktywnego profilu klienta, i zweryfikowanie poprzez dokonanie opłaty rejestracyjnej lub przy wykorzystaniu aplikacji K.. Z kolei opłata rejestracyjna wedle § 1.12 ramowej umowy jest to jednorazowy przelew w kwocie 0,01 zł dokonywany z indywidualnego konta bankowego pożyczkobiorcy celem weryfikacji tożsamości pożyczkobiorcy, rozpatrzenia wniosku o udzielenie pożyczki, a także potwierdzający wolę pożyczkobiorcy do uzyskania pożyczki od pożyczkodawcy.

Dowód:

- **umowa pożyczki z 19.07.2017r. k. 57,**
- **umowa pożyczki z 25.08.2017r.k. 58-58v,**
- **umowa ramowa pożyczki z 25.08.2017r.k. 53-56,**
- **profil k. 48.**

W dniu 31 lipca 2016r. na rachunek bankowy (...) Sp. z o.o. wpłynęła kwota 0,01 zł od A. Ż. z tytułem operacji potwierdzam rejestrację i akceptuję warunki umowy nr (...).

Dowód:

- **potwierdzenie przelewu k. 49.**

W dniu 19 lipca 2017 r. (...) sp. z o.o. w B. przełała na konto odbiorca : A. Ż. kwotę 1.500 zł tytułem pożyczka z umowy nr (...).

W dniu 25 sierpnia 2017r. na rachunek bankowy (...) Sp. z o. o. wpłynęła kwota 428,49 zł od A. Ż. z tytułem operacji: refinansowanie pożyczki o 30 dni.

Dowód:

- **potwierdzenie przelewu k z 19.07.2017r.. 50,**
- **potwierdzenie przelewu z 25.08.2017r.z k. 51.**

W dniu 25 września 2017 r. (...) Sp. z o.o. i D. W. OÜ w T. zawarły umowę cesji wierzytelności nr 1L/ (...).

W dniu 4 października 2017 . pełnomocnik (...) Sp. z o.o. sporządził przedsądowe wezwanie do zapłaty kwoty 1.930,71 zł skierowane do pozwanego.

W dniu 25 października 2017 r. pełnomocnik D. W. OÜ w T. sporządził zawiadomienie o cesji wierzytelności i przedsądowe wezwanie do zapłaty skierowane do A. Ż..

Dowód:

- **umowa cesji k. 37-41 i na płycie CD k. 82,**
- **wezwanie z 04.10.2017r.k. 62,**
- **zawiadomienie z 25.10.2017r.k. 47.**

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

W przedmiotowej sprawie powód dochodził spełnienia przez pozwanego zobowiązania wynikającego z umowy pożyczki refinansującej z dnia 25 sierpnia 2017r. na kwotę 1.911 zł, którą zawarł przy wykorzystaniu portalu internetowego. W myśl art. 720 k.c. przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy, a biorący pożyczkę zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy.

Stan faktyczny w niniejszej sprawie Sąd ustalił na podstawie przedłożonych przez powoda dokumentów w zakresie, w jakim ten materiał dowodowy uznał za wiarygodny, mając na względzie, iż strona pozwana zakwestionowała roszczenie w całości. Pozwany zaprzeczył by łączyła go z (...) sp. z o.o. w B. umowa pożyczki refinansującej, jak również by zawarł umowę pożyczki z (...) sp. z o.o. oraz podniósł, że nawet gdyby zawarł taką umowę pożyczki czy pożyczki refinansującej, to jest ona nieważna bowiem jest sprzeczna z prawem. A. Ż. wskazał, że przedłożone przez powoda dowody są tylko wydrukami, które nie są opatrzone żadnymi podpisami oraz zaprzeczył okoliczności, aby powód wykonał umowę pożyczki, a nadto zakwestionował okoliczności, że umowa cesji miała obejmować rzekomą wierzytelność z umowy pożyczki.

Z uwagi na podniesione zarzuty Sąd zobligowany był przedłożyć przez powoda dokumenty ocenić jako mogące stanowić podstawę żądania pozwu. Wskazać w tym miejscu należy, że zgodnie z art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z tego faktu wywodzi określone skutki prawne. Z powołanego przepisu wynika jedna z naczelnych zasad procesu sądowego polegająca na tym, że dowód wykazania prawdziwości określonego faktu obciąża tego, kto się na dany fakt powołuje dla uzasadnienia dochodzonego przed sądem prawa. Potwierdzeniem powyższej zasady jest również art. 232 k.p.c. zgodnie, z którym strony obowiązane są wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne.

Powód powołał się na nabycie wierzytelności dochodzonej pozwem od pierwotnego wierzyciela na podstawie umowy cesji wierzytelności. Na okoliczność tę powód przedłożył do akt sprawy kserokopię umowy cesji wierzytelności, poświadczoną za zgodność z wersją elektroniczną przez występującego w sprawie pełnomocnika będącego radcą prawnym na pierwszej i ostatniej stronie umowy oraz dokument o nazwie (...) wyszczególnione w Załączniku 1 Nr 1L/ (...) potwierdzony za zgodność z wersją elektroniczną przez występującego w sprawie pełnomocnika będącego radcą prawnym. Powyższe dokumenty powód złożył także w formie elektronicznej na płycie CD.

W myśl art. 509 § 1 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki. (§ 2). Zgodnie natomiast z art. 513 § 1 k.c. dłużnikowi przysługują przeciwko nabywcy wierzytelności wszelkie zarzuty, które miał przeciwko zbywcy w chwili powzięcia wiadomości o przelewie. W piśmiennictwie zauważono, że przy analizie stosunku dłużnik – cesjonariusz szczególnie uwidaczniają się dwie zasady, charakteryzujące ten stosunek. Pierwsza dotyczy nabycia przez cesjonariusza w drodze przelewu wierzytelności tyłu praw, ile miał cedent. Cesjonariusz nie może więc żądać od dłużnika świadczenia w większym rozmiarze niż cedent. Druga zasada dotyczy sytuacji prawnej dłużnika, która nie może ulec pogorszeniu na skutek przelewu w stosunku do tej, jaką dłużnik miał przed przelewem (J. Mojak (w:) Kodeks..., s. 162; H. Ciepla (w:) Komentarz..., s. 595; B. Łubkowski (w:) Kodeks..., s. 1225). Z wierzytelnością po przelewie pozostają zatem związane wszystkie zarzuty dłużnika, które mogły być podnoszone w stosunku do poprzedniego wierzyciela (cedenta). Wskazuje się na trzy rodzaje zarzutów: te, które przysługiwały dłużnikowi w stosunku do cedenta, zarzuty osobiste dłużnika oraz zarzuty dotyczące samej umowy cesji (nie będące zarzutami ani osobistymi, ani służącymi w stosunku do cedenta).

Stosownie do art. 129 § 2 k.p.c. zamiast oryginału dokumentu strona może złożyć odpis dokumentu, jeżeli jego zgodność z oryginałem została poświadczona przez notariusza albo przez występującego w sprawie pełnomocnika strony będącego adwokatem, radcą prawnym, rzecznikiem patentowym lub radcą Prokuratury Generalnej Skarbu Państwa. Stosownie zaś do treści art. 6 ust. 3 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz.U. z 2013r. Nr 10, poz.65 ze zmianami) radca prawny ma prawo sporządzania poświadczeń odpisów dokumentów za zgodność z okazanym oryginałem w zakresie określonym odrębnymi przepisami. Poświadczenie powinno zawierać podpis radcy prawnego, datę i oznaczenie miejsca jego sporządzenia, na żądanie - również godzinę dokonania czynności. Jeżeli

dokument zawiera cechy szczególne (dopiski, poprawki lub uszkodzenia) radca prawny stwierdza to w poświadczeniu. Strona powodowa reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika - radcę prawnego dokumentu w takiej formie nie przedłożyła, albowiem podstawa cesji wierzytelności, a więc umowa została potwierdzona jedynie na pierwszej i ostatniej stronie. W konsekwencji braku domniemań służących dokumentom urzędowym, ocena przedstawionego przez stronę powodową dokumentu, jako dokumentu prywatnego, zwalniała stronę pozwaną z konieczności przeprowadzenia dowodu negatywnego, tj. obalenia twierdzeń strony powodowej, wywodzonych przez nią z tych dokumentów. Powyższe ustalenia odnoszą się zarówno do przedłożonej formy elektronicznej umowy cesji wierzytelności. Pomijając powyższe wskazać należy, że na podstawie przedłożonego załącznika do umowy cesji nie można jednoznacznie stwierdzić, że obejmuje ona wierzytelność wobec pozwanego, a nadto przedłożony załącznik nie stanowi całości (złożono jedynie stronę nr 1, 6 i 7) i nie jest połączony w sposób trwały z umową do której się odnosi.

W ocenie Sądu całokształt materiału dowodowego sprawy winny potwierdzać istnienie przelewanej wierzytelności, jak i sam fakt cesji. W ocenie Sądu materiał dowodowy zgromadzony w sprawie, zwłaszcza w świetle zarzutów podniesionych przez pozwanego, nie dawał podstaw do uznania, ażeby zaistniały przesłanki uzasadniające obciążenie pozwanego należnością dochodzoną pozwem na rzecz powoda, bo okoliczność sprzedaży wierzytelności, która miała przysługiwać powodowi wobec pozwanego nie została pozytywnie zweryfikowana przez sąd.

Zważywszy na powyższe zgromadzony materiał nie dawał podstawy do ustalenia, że powód nabył wierzytelność wobec pozwanego, zatem nie mógł skutecznie dochodzić zgłoszonego w pozwie roszczenia. Kształtując taką ocenę Sąd miał na względzie, iż legitymacja procesowa to uprawnienie do wytoczenia powództwa i popierania go w celu uzyskania ochrony praw podmiotowych własnych lub cudzych. Dany podmiot, aby móc wystąpić w danym procesie w charakterze strony, musi być podmiotem do tego właściwym, tzn. musi posiadać szczególną kwalifikację pozwalającą na wystąpienie z danym powództwem właśnie przez niego. Aby ochrona prawna mogła być przez sąd udzielona, musi ona być żądana na rzecz osoby, której służy dane uprawnienie materialne wobec innej osoby. O istnieniu czy braku legitymacji procesowej decyduje zatem prawo materialne na podstawie podanego w pozwie stanu faktycznego. Okoliczności na jakich opiera się legitymacja procesowa stron winny być w danej sprawie udowodnione tak, by sąd mógł dokonać na tej podstawie ustaleń faktycznych.

Na marginesie wskazać należy jedynie, że powód nie wykazał, jakoby zostały spełnione warunki udzielenia pożyczki pozwanemu, a mianowicie uiszczenie przelewu potwierdzającego rejestrację, co było warunkiem koniecznym do udzielenia pożyczki, wynikającym z § 3 umowy ramowej. Dokument, na który powołuje się powód w postaci przelewu kwoty 0,01 zł, mającego stanowić zatwierdzenie rejestracji i akceptacji warunków umowy, dowodu akceptacji rejestracji i warunków umowy, w oparciu o którą powód domaga się zasądzenia kwoty dochodzonej pozwem, w ocenie sądu nie stanowi dowodu na tę okoliczność. Zwrócić należy uwagę, że przelew został dokonany w dniu 31 lipca 2016 r. z tytułem potwierdzam rejestrację i akceptuję warunki umowy nr (...), zaś żadna z przedłożonych przez powoda umowa nie posiada takiego numeru. Powyższe rozważania prowadzą do przekonania, że powód nie wykazał, jakoby pozwany potwierdził i zaakceptował warunki umowy pożyczki refinansującej będącej przedmiotem niniejszego postępowania, tym samym powództwo o zapłatę należności wynikających z tej umowy uznać należało za niezasadne.

Poczynione w toku niniejszego postępowania ustalenia jednoznacznie prowadzą do wniosku, iż na podstawie przedłożonych do akt dokumentów, z przyczyn opisanych wyżej, powód nie wykazał zasadności dochodzonego roszczenia, dlatego też orzeczono jak w pkt I sentencji wyroku.

O kosztach postępowania przy uwzględnieniu wyniku procesu orzeczono w oparciu o przepisy art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z § 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. poz. 1800 ze zmianami). Sąd ustalił, że na sumę kosztów poniesionych przez pozwanego składa się kwota 900 zł tytułem wynagrodzenia profesjonalnego pełnomocnika oraz kwota 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa. Dlatego też Sąd zasądził od powoda na rzecz pozwanego całość poniesionych przez niego kosztów postępowania (pkt II wyroku).

SSR Anita Wolska

Sygn. akt I C 1056/18 upr

S., dnia 02 października 2019r.

ZARZĄDZENIE

- 1) odnotować;
- 2) odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełn. powoda
- 3) przedstawić z apelacją lub za 21 dni od doręczenia

SSR Anita Wolska